

‘Daar zijn we dan mooi klaar mee,’ zucht Jens.

Het geluid wordt steeds sterker en ook Lucas hoort het.

‘Het lijkt wel op een aanstormende trein,’ zegt hij.

‘Het lijkt meer op onweer, als je het mij vraagt,’ grinnikt Levi.

‘Of op stukken steen die van de rotsen rollen,’ voegt Jens eraan toe.

‘Het is verstandiger dat we een veilige plek zoeken,’ stelt Joe voor. ‘Het lijkt wel of de kudde op hol is geslagen en als dat zo is, nou dan berg je maar. Voor zo’n op hol geslagen kudde is niemand of niets veilig. Die denderen echt overal overheen en doorheen.’

‘Waar kunnen we naar toe? Waar is het volgens jou wel veilig?’ vraagt Lucas aan Joe.

‘Kijk, daarginds ligt een omgevallen boom. Die moeten we zien te bereiken voordat de kudde hier is. Die boom zal ons wel beschermen tegen al dat aanstormende geweld.’

Ze proberen zo snel mogelijk bij de boom te komen, maar het geluid van de kudde bizons komt nu wel heel snel dichterbij.

‘Gaan we het nog halen?’ vraagt Jens ongerust.

‘Loop nou maar door,’ maant Levi.

‘We moeten echt haast maken,’ zegt Joe. ‘Kom op, het is nog maar een klein stukje. Dan zijn we er.’

‘Pff,’ zucht Lucas, die het tempo bijna niet kan volgen.

‘Oei, mijn jas zit vast aan de doorns van deze struik,’ roept Levi.

Joe probeert Levi los te maken, maar het lukt niet.

‘Doe vlug die jas uit, Levi, de kudde kan elk moment hier zijn,’ roept hij. ‘Zie je die stofwolk?’

Nog net voordat de kudde bizons alles vertrappen wat ze tegenkomen, zitten de vier vrienden veilig en wel onder de omgevallen boom.

‘Tjonge, dat scheelde weinig of we waren allemaal zo plat als een pannenkoek geweest,’ zegt Lucas met trillende stem.

‘Die jas van je kun je wel vergeten,’ zegt Jens tegen Levi.

‘Dat denk ik ook,’ moppert Levi met een diepe zucht.

Langzaam horen ze het geluid van de kudde bizons in de verte wegsterven.

‘Kunnen we?’ vraagt Levi.

‘Ik denk het wel,’ antwoordt Joe. ‘Het gevaar lijkt nu wel geweken.’

Eén voor één komen ze vanonder de omgevallen boom vandaan gekropen, en ze kloppen het zand en stof van hun kleren.

‘Tjonge, was dit een avontuur of niet,’ zegt Jens. ‘Het is maar goed dat we naar jou hebben geluisterd, Joe. Stel je voor...’

‘Je moet hier in elk geval wel beter opletten dan in het Kronkelbos. Daar maak je zoiets heftigs niet zo vlug mee,’ zegt Levi, terwijl hij zijn jas bekijkt, althans dat wat er nog van over is. Een van de mouwen is gescheurd en van de andere mouw is zelfs een gedeelte verdwenen.

‘Kijk, Levi. Daar hangt ook nog een stuk van jouw jas, daar in die vreemde plant,’ roept Lucas.

‘Dat is een cactus,’ legt Joe uit. ‘Die groeien hier volop, en ze kunnen wel meters hoog worden. Ze hebben niet zoveel water nodig, dus die planten vinden het niet erg als het een tijdje niet of nauwelijks regent.’

‘Wat een rare planten,’ merkt Levi op, en hij raakt met zijn hand een van de cactussen aan.

‘Au, en wat een gemene stekels hebben die dingen,’ roept hij uit en hij laat zijn vinger zien, die helemaal vol met stekels zit.

‘Wacht even, Levi, dan zal ik die stekels eruit halen. Niet wrijven, want dan gaan ze steeds dieper, en dat is echt geen pretje. Zeker niet om ze er dan nog uit te krijgen.’

Levi steekt zijn vinger uit en Joe probeert zo voorzichtig mogelijk de stekels te verwijderen.

‘Nog eentje, dan heb ik ze allemaal,’ zucht Joe. ‘Volgende keer wel opletten hoor.’

‘Wees maar niet bang,’ antwoordt Levi. ‘Een ezel stoot zich niet tweemaal aan dezelfde steen.’

‘Of aan dezelfde cactus...’ grinnikt Jens.

‘Zo is dat,’ zegt Lucas. ‘En nu?’

‘Uh, ik denk dat we maar beter verder kunnen gaan, misschien dat we dan toch nog iets of iemand tegenkomen, die ons kan vertellen waar we zijn.’

‘Daar ziet het anders niet naar uit,’ mompelt Levi. ‘Laten we maar hopen dat er in elk geval ergens een jassenwinkel is, want ik weet het niet, maar het lijkt me, dat het hier in de nacht nogal frisjes kan worden.’

‘Dat klopt, Levi. Overdag, als het zonnetje schijnt, is het nogal warm, soms zelfs wel te warm, maar in de avond koelt het af en het kan hier in de nacht heel koud worden,’ legt Joe uit.

‘Als ik het niet dacht,’ zegt Levi. ‘Brr... misschien verkopen ze wel ergens bizonhuiden. Die lijken me wel geschikt om warm te blijven.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in. Bij mij thuis... ik bedoel hier in Land der Indianen slapen we allemaal onder bizonhuiden,’ zegt Joe glunderend.

‘Je weet helemaal niet of we wel in Land der Indianen zijn,’ zegt Levi tegen Joe.

‘Nee, dat klopt, maar voorlopig moeten we maar op het gevoel van Joe afgaan,’ zegt Lucas.

‘We zullen zien,’ antwoordt Joe vastberaden, want hij raakt er steeds meer van overtuigd dat ze met de tijdmachine in Land der Indianen zijn geland.